

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita? Jo 14,6

Брой 6 (1451)

София, юни 2011 г.

Цена 0.50 лв.

Бог е общение, а не самота

Свещените писания ни помагат да се докоснем до историята на Израилевия народ и до борбата му да запази своята идентичност и вяра. Да вярваш, че събитията са плод на силите на доброто и на злото, които се противопоставят едни на други, е интуиция, заслужаваща внимание, но да твърдиш, че Бог е един. Вседържител, е нещо съвсем ново и нечувано. Според еврейската традиция Бог е Творецът на небето и на земята, и на всичко, което ги изпълва. Той създаде всички живи същества и пожела да се разкрие на човек. Древният народ на завета опозна своя Създалел като Бог верен, обичащ човека, търпелив и многомилостив; Бог, който не се налага чрез сила, но оставя на човек свободния избор да го опознае, ако пожелае. Когато се изпълниха времената, Бог проводи в света Своя син, кой-

то разкри истинското Му лице. Иисус говори за Бог както никой друг допреди него.

В центъра на християнската доктрина откриваме изповядването на вярата в Триединния Бог и в неговото спасително дело. Християните биват кръстени в името на Отца и Сина и Свети Дух. Чрез този акт те биват потопени в живота на Светата Троица и приемат съзнателно и доброволно да моделират живота си по Негов образ и подобие. В думите, които придружават знаци на кръста, повтаряни преди всяко богослужение или лична молитва, отново бива затвърдена вярата в Светата Троица. Въпреки честото повтаряне на тези слова днес сме свидетели на интересен феномен, състоящ се във факта, че този извор, от който би трябвало да черпим духовна

[На стр. 9](#)

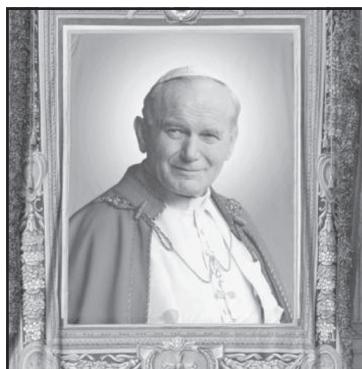

Колона „Света Троица“ в Оломоуц

Младежи за единен свят на беатификацията на Йоан-Павел II

„Вие сте солта на земята и светлината на света“ - с тези думи запомних посещението на папа Йоан-Павел II в България през 2002 г. Сега, девет години по-късно, аз трябва да благодаря на Светия отец за тях и най-малкото, кое можех да направя, е да бъда част от големия празник за целия свят - провъзгласяването му за блажен.

На 27 април заминахме 17 младежи и две фоколарини за Рим. Церемонията по беатификацията на Йоан-Павел II съвпадаше със среща на движението на фоколарите в Кастелгандолфо (Центр Марияполи) на младежите за единен свят. Там прекарахме няколко дни в единство, изпълнени с много топлина, споделяне, игри. Темата на срещата - „Направи забележима промяна“, ме накара да се замисля как промяната да започне точно от мен, стъпка по стъпка, за да се променят и другите около мен и верижно целият свят. И отговорът за мен е - просто като обичам. Като започна от този, който е най-близо до мен, което винаги изглежда най-лесно, та до

Рупор, от който се разнася гласът на Свети Дух

Архиепископ Януш Болонек, апостолически нунций в България и в Македония

*Още е жив в нас споменът
от беатификацията на Йоан-Павел II, която бе епохално събитие не само за
Вечния град, но така също и за
целия свят. Приемайки
поканата да участвам на
тази Божия служба, подтикнат от дух на благодарност
за беатификацията, подготвих обширна проповед
за новия блажен. Бих желал да
представя неговия живот и дейност, процеса на беатификация и прославата на
светостта чрез неговата
Мариана духовност...*

ЖИВОТ И ДЕЙНОСТ

Кой беше този необикновен
Наместник на Христос на нашата неспокойна планета?

[На стр. 10](#)

Винаги присъстваш,

Решихме да заминем за Рим още щом беше публикувана датата на беатификацията на Йоан-Павел II. Решението беше спонтанно, не се и замислихме дали да резервираме

билети, защото за нас нямаше нищо по-естествено от това да присъстваме на уникалното събитие, за да отадем

[На стр. 8](#)

Карол Юзеф Войтила е роден на 18 май 1920 г. в малкия град Вадовице в Краковския университет, а след това - философия и богословие в нелегалната духовна семинария под грижите на архиепископ митрополит Адам Сапиеха. След свещеническото ръкоположение (1 ноември 1946 г.) отец Карол заминава да следва богословие в Рим. Живее в белгийския колеж в Папския институт „Свети Тома Аквински“, наричан „Анджеликум“, получава степен доктор по богословие въз основа на дисертация, посветена на вярата в съчиненията на свети Йоан Кръстни. След завършването си в Полша става вика-

нето. Отначало следва полска филология в Краковския университет, а след това - философия и богословие в нелегалната духовна семинария под грижите на архиепископ митрополит Адам Сапиеха. След свещеническото ръкоположение (1 ноември 1946 г.) отец Карол заминава да следва богословие в Рим. Живее в белгийския колеж в Папския институт „Свети Тома Аквински“, наричан „Анджеликум“, получава степен доктор по богословие въз основа на дисертация, посветена на вярата в съчиненията на свети Йоан Кръстни. След завършването си в Полша става вика-

[На стр. 10](#)

Параклис, посветен на Божието милосърдие

На 1 май, Деня на милосърдието, в Белене беше осветен нов параклис, посветен на Божието милосърдие. Тържествената литургия и ритуалът за благославяне бяха отслужени в 16 ч. от епископа на Никополската епархия Петко Христов в съслужение с апостолическия екзарх Христо Пройков и енорийския свещеник на Белене отец Корадо Газбаро. Малко след началото на литургията благодатен дъжд се изля от небето, сякаш Милосърдният Иисус благославяше човешкото дело долу, на земята. Ритуа-

[На стр. 8](#)

Духовност с учение и труд

„Трудът и учението: средства за освещаване“ бе темата на образователния семинар, организиран от „Католическа дейност“ от 13 до 15 май в Хисаря. В него участваха петдесет делегати както от Софийско-Пловдивския диоцез, Apostolическата екзархия и Никополската епархия, така и от Италия и Румъния. Програмата включваше представяне на участниците и на „Католическа дейност“, беседи, работа по групи. Лектори бяха отец Феликс Рока и Андреа Фаваро. Участниците имаха възможност да посетят католическите обители във Видин, Банско, Белоградчик и Сливен. Научният съезд събра 150 участника от 15 дължини на територията на България.

[На стр. 2](#)

Място за търсещите вярата

**Източнокатолическият
храм „Света Троица“ в Малко Търново на 75 години**

През миналата 2010 г. чествахме 150 години от присъединяването ни към Католическата църква. През настоящата 2011 г. знаменателни дати продължават да ни напомнят исторически събития, които играят важна роля в живота на енорията ни.

Предстои да отбележим 150-годишнината от образуването на Малкотърновската източнокатолическа енория

[На стр. 7](#)

Отец Натаанайл Вартоломей Улиаш

Той е роден в Тарнов (Полша) през 1980 г. в многодетно семейство. Влиза в Ордена на Малките братя капуцини в Столова воля през 2000 г., завърши Семинарията в Краков и през 2008 г. е ръкоположен за свещеник. Две години служи във Вроцлав, а през септември 2010 г. пристигна на мисия в София. В енорията „Свети Йосиф“ отец Вартоломей води заниманията на Библейската група, катехизиса в полското училище и поддържа енорийския уебсайт (sofia.capucini.bg).

Отец Ярослав Бабик

Отец Бабик е на мисия в България от август 2010 г. След кратък курс по български език в София започва да служи като свещеник от 7 декември в енорията в Белозем. Роден е на 16 януари 1980 г. в Камиенна Гура - Полша. След завършване на Икономическата гимназия в Бидгощ постъпва в Ордена на малките братя капуцини в Краковската провинция. Свещеническо ръкоположение приема през 2008 г. В Полша се ангажира със свещеническа дейност с деца и

младежи като ве-roучител в училище, като водещ на групи, ангажирани в дейността на Църквата - като опекун на министрантите, модератор на движението „Светлина и живот“, на група „Молитвата на отец Пио“, на „Обнова в Свети Дух“, група за евангелизация и на душепастирство за учители.

Интересува се от история, кино, театър, музика. Обича да пътува, да опознава нови места, култури и обичаи, особено да чете книги. Високо ценни контакти с хората.

ЗАПОВЯДАЙТЕ**ХII Международен Християнски Фестивал
БЕЛОЗЕМ**

Бог - Чест - Вяра Воюваме на страната на ПОБЕДИТЕЛЯ

време за
творчества
общност
забава
и радост

Рицар на
СВЕТЛИНАТА
1-6 АВГУСТ
2011

ЗА КОНТАКТИ:
отец Ярослав Бабик
festival@capucini.bg
tel. 0878187631

ДАРСС:
Енория "Св. Франциск"
ул. Папа Йоан Павел II, 1; 4130 Белозем

ОРГАНИЗАТОРИ:
Римокатолическа Църква
Софийско-Пловдивска дioцез
Братя Капуцини

WWW.FESTIVAL.CAPUCINI.BG

„Каритас“ - Русе, събра съпричастност и средства за Япония

На 11 март Япония беше сполетяна от невиждано бедствие. Страната беше пометена от опустошително земетресение от 9-а степен по Рихтер и последвалата го вълна цунами. От първия момент на бедствието доброволците и служителите на „Каритас“ - Япония, започнаха да оказват първа помощ на пострадали.

В знак на съпричастност „Каритас“ - България, обяви Апел за помощ за пострадалите, към който се присъедини и „Каритас“ - Русе. „Каритас“ - Малчика, и „Каритас“ - Белене, поставиха дарителски кутии в своите енории и призоваха съгражданите си да дарят средства. Енорий-

ската организация в Русе с помощта на епархийната „Каритас“ разработи кампания под мотото „Съпричастни за Япония“, която имаше за цел не само да събере средства, но и да натрупа съпричастност към японския народ. Кампанията обедини младежи доброволци от католическата енория „Свети Павел от Кръста“, от средни училища в града и от Русенския университет „Ангел Кънчев“. През целия април десета с увреждания от Дневен център „Милосърдие“ с помощта на доброволците и на екипа на центъра съгъваха хартиени жерави - оригами. Малките доброволци от енорията също съгънаха стотици жерави, а на Великден излязоха пред католическата черква и подариаха на енориашите боядисани яйца и ги приканваха да дарят средства.

Кулминацијата на благотворителната кампания беше на 29 април, когато доброволците и служителите на „Карит-

ас“ - Русе, построиха пред Съдебната палата в града бяла шатра, разпънаха транспаранти и се обърнаха към русенци с молба да помогнат. Стотици хора се спряха и изразиха мнението си, потърсиха повече информация и споделиха дълбоки чувства, специалната книга за съпричастност събра посланията на много граждани, много хора пуснаха и дарения в касичките на инициативата. Срещу съпричастността си всеки русенец получаваше по един бял жерав - символ на надеждата.

Каква е равносметката след кампанията? 23 доброволци се включиха в нея, 237 русенци написаха послания, 374.56 лв. бяха събрани в касичките, две русенски семейства обявиха желанието си да предоставят безвъзмездно жилища за японски граждани, а едно дърво пред Съдебната палата се превърна в дърво на надеждата, окичено с бели же-

рави.

Книгата с посланията ще бъде предадена на посолството на Япония в България, а средствата ще бъдат предоставени на „Каритас“ - Япония.

Извадки от посланията:

Желая ви най-много да сте търпеливи и да се борите все повече! Бъдете все по-единни и добри! Моля се за вас!

С почит и уважение към японската нация и народ.

Жалко за неизживените животи, жалко и за хората - герои, останали на поста си, знаеши, че ще бъдат обличени. Възхищавам се на скромността и търпението на японците, които мълчаливо и достойно понасят страданието си. Герои! Браво! С вас съм, моля се за вас! Бог да е с вас!

Нека вишневият цвет никога да не увехне за вас!

Светломира СЛАВОВА,
„Каритас“ - Русе

Съобщение

Представянето на новата книга на д-р Стефка Венкова „Музиката на Католическата църква от източен обред в България“ ще се състои на 14 юни 2011 г., вторник, от 19 ч. в салона на Католическата апостолическа екзархия в София, ул. „Люлин планина“ № 5.

**Духовност
с учение
и труд**

От стр. 1

можност да чутят различни размишления относно човешкия труд, срещите с Бог, преживяването на вярата и одухотворяването на земната действителност в Свети Дух.

Беседата на отец Рока бе озаглавена „Възпитание в труд“. В началото на изложението си той разгледа ролята на труда в живота на човека и двете виждания по въпроса: дейност, която е изцяло и само в ръцете на човека, считан за единствен съзидател на своята бъднина и на своето спасение, и коренно противоположното, което смята труда за безполезен по отношение на освобождението и спасението на човека. В хода на беседата бе казано още, че различните резултати са следствие от разнородните начини, по които хората и социалните култури се изправят пред труда. Като пример бе посочена съвременната социална култура, в която трудът и неговите резултати са наблюдавани изключително от икономическа гледна точка. Изтъкнато бе като рядкост виждането, което разкрива връзката между труда и освобождението на човека в света. Кризата на идеологии и появата на един вид прагматически утилитаризъм, изглежда, са изпразнили труда от неговия най-древен и дълбок смисъл. Беше подчертано, че трудът не е стока и възпитанието в труда е възпитание в отговорност във всекидневния живот.

Андреа Фаваро бе лектор в две беседи. Едната, посветена на въпроса „Каква е ролята на „учението“ в разпознаването на истината днес. Университет и изследване“, а другата бе озаглавена „Смисълът на труда по пътя към светостта на всяка личност“.

В първата бе изтъкнато, че университетското учение трябва да бъде учение, градено

На стр. 9

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Католическа църква

в България
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Директор
свещеник Благовест
Вангелов
Тел. 954-32-62
E-mail: istina-v@techno-link.com
Печактор Марио Георгиев
ISSN 0861-6450

Тези думи на свети Павел от неговото Послание до римляни (12, 21) са житейското и свещеническото „верую“ на полския свещеник Йежи Попелушко, обявен за блажен на 6 юни 2010 г. По случай първата годишнина от неговото беатифициране нека си припомним най-важните моменти от неговия кратък живот и вярно служение на Бог и близките.

Роден е на 14 септември 1947 г. в с. Окопи в Полесието в дълбоко вярващо семейство на земеделци. В детските си години е министрант, а още на абдитуриентския бал съобщава на родителите си за своето решение да стане свещеник. След матурата през 1965 г. постъпва във Висшата духовна семинария във Варшава.

В началото на втори курс е призован на военна служба, която отбива през 1966-1968 г. в специалната част за семинаристи в Бартошице. По това време призоваването в армията на семинаристи (въпреки договореността между държавата и Църквата от 1950 г.) е хитър ход на комунистическата власт срещу Църквата и непокорните епископи, целящ чрез добре обмислена система на идеологическа работа, провеждана от подбрани офицерски кадри, да накара семинаристите да се отказват от духовното си образование. Обаче военнослужещият семинарист Йежи Попелушко проявява голяма смелост, защитавайки своите убеждения, заради което става обект на различни изdevателства. Това предизвиква сериозни здравословни проблеми, с които ще се бори до края на живота си.

На 27 май 1972 г. той е ръкоположен за свещеник от кардинал Стефан Вишински. На традиционната за ръкополагането иконичка Йежи изписва: „Бог ме праща да проповядвам Евангелието и да лекувам раните на наболелите сърца.“

Оттук насетне той служи в няколко енории в околностите на Варшава и проявява особено усърдие в душепастирска работа с децата и младежите. Обаче влошаването на здравословното му състояние, довело до пребиваване в болница, става причина дасе оттегли от задълженията си на викарий и да продължи пастирското си служение най-напред сред студентите по медицина, а след това сред средния медицински персонал. От май 1980 г. до трагичната си смърт на 19 октомври 1984 г. свещеник Попелушко работи в енорията „Свети Станислав Костка“ във варшавския квартал Жолибож.

Преломен момент в живота му стават работническите протести през лятото на 1980 г. Той отклика на желанието на стачкуващите работници от металургичния завод „Варшава“ да имат свещеник на територията на завода, който редовно да отслужва за тях литургия. От тази среща започва духовното приятелство на металурзите и свещеник Йежи. Той споделя изцяло техните радости и скърби и всеки месец редовно се среща с тях. Организира и своеобразно уни-

лище, в което освен занятията по катехизис се провеждат лекционни цикли, водени от изъкнати специалисти. Чрез тях той иска да помогне на работниците да се сдобият със знания в различни области: историята на Полша и на полската литература, социалното учение на Църквата, правото, икономиката и други подобни.

След въвеждането на военното положение в Полша свещеникът организира много благотворителни акции, подпомага преследваните, защитник е в процесите на арестуваните заради съпротива срещу военното положение, разпределя получените от чужбина дарения.

От 28 февруари 1982 г. до

Нагвай злато с добро

есента на 1984 г. той поема възложеното му от свещеника прелат (свешеник, настоятел на мирски свещеници в даден район - б.р.) Теофил Богуцки отслужване на т. нар. Литургии за отечеството, по време на които изнася патриотично-религиозни проповеди (всичко 26). В тях той интерпретира - през призмата на Евангелието и учението на Църквата - моралното измерение на слушащото се в полската действителност. Активната му дейност предизвиква атаките на властта. Множат се „случките“, целящи да изплашат радващия се на всеобщо уважение свещеник - чрез неколкократно обискиране на жилището му, непрекъснато следене, организиране на пътно-транспортни „произшествия“ и други сплашващи действия режимът се опитва да сломи духа на непокорния Божи служител. Властвата непрекъснато затрупва църковните йерарси с официални писма, съдържащи обвинения, че проповедите на Попелушко „нанасят вреда на Полската народна република“.

От септември 1983 г., когато прокуратурата възбужда следствие за злоупотреба със свободата на съвестта и вероизповеданието в ущърб на ПНР и повдига обвинение срещу свещеника, започва най-трудният период в живота на блажения. Той е призоваван на разпит 13 пъти. Арестуван е, но е освободен след намесата на Църквата. Осьден е, но наказанието не е наложено поради амнистията от 1984 г. През тези тежки дни за него се молят и му помагат всички варшавски епископи, неговите приятели и енориashi.

През есента на 1984 г. ситуацията на Йежи Попелушко се усложнява извънредно много. Той вярва в смисъла на своето служение, но се чувства уморен от постоянните атаки, усеща, че животът му е в опасност. Отново се влошава и здравословното му състояние. Предложеното му е да замине да следва в Рим, но той така и не взема решение за това и остава във Варшава, за да извърви докрай своя кръстен път.

Първият опит за покушение срещу него с инсценирано автомобилно произшествие на 13 октомври по пътя от Гданск към Варшава не успява. Следващият е планиран за петък, 19 октомври. На този ден свещеникът е поканен в Бидгощ за молитвена среща с работниците. Там той от-

служва последната си литургия, след която вместо проповед размишлява върху скръбните тайни на Светата броеница. Тогава той казва: „Злото може да победи само този, който сам е богат на добро, който полага грижи да се развива и обогатява с ценности, представляващи решаващ фактор за човешкото достойнство на Божие дете... Да надяваме злото с добро, означава да останем верни на истината.“ И завършва с думите: „Да се молим да не се поддаваме на страх, на заплахите, но преди всичко - на жаждата за отмъщение и насилие.“

Въпреки настоятелните молби на домакините Попелушко отказва да пренощува в Бидгощ и решава да се върне във Варшава, където рано сутринта трябва да отслужи литургия в храма „Свети Станислав Костка“. По пътя за Торун, близо до с. Гурск, колата му е спряна от униформени служители на КАТ, а в действителност - сътрудници на Държавна сигурност. Шофьорът Валдемар Хростовски е принуден да даде ключовете на колата и да се качи в милиционерския „Фиат 125p“, където са му сложени белезници. В това време „главните действащи лица“ - Гжегож Пътровски и Валдемар Хмелевски, измъкват свещеника от колата, защеметяват го със силен удар по главата, запушват му устата и го хвърлят в багажника, след което тутакси потеглят. По време на пътуването Хростовски успява да изскочи от колата и веднага тръгва да търси помощ.

По-нататъшният ход на събитията е известен само от показанията на убийците и от

результатите от аутопсията на тленните останки на свещеника. През цялото време след отвличането свещеник Попелушко се е намирал в затворения багажник със завързани ръце и крака, с уста, запушена с парцалена топка и запепена с широка лепенка, увита два пъти около главата му. По време на изтезанието му е сложена въжена примка, чиито краища са били завързани за прегнатите назад крака. Така при всеки опит за изправяне примката върху шията се е затягала. Към краката му е била завързана торба с камъни, тежаща около 11 кг. Малко преди Торун похитителите забелязват, че капакът на багажника започва да се огъва. Те се отклоняват по един горски път, измъкват свещеника от багажника и го бият до загуба на съзнание. Вероятно тогава са го завързали така, че да направят невъзможно каквото и да било движение. Поредното спиране е близо до Влоцлавек, по средата на язовирната стена на р. Висла. Там заедно с третия участник в похищението - Лешек Пенкала, те измъкват от колата жестоко малтретириания свещеник и в завързан пластмасов чувал го хвърлят между четвъртата и петата подпора на бента във Висла.

Вестта за отвличането на свещеника достига до енорията „Свети Станислав Костка“ в ранната съботна утрин на 20 октомври, но официалното съобщение е изльчено едва във вечерната емисия на телевизионните новини. Малко след това в енорийската черква се събират няколко хиляди души, които се молят по време на

специално отслужената литургия за благополучното завръщане на Попелушко. През следващите дни в храма продължава денонощното молитвено бдение, а комунистическите власти започват следствие за отвличането и издирването на свещеника.

Във Ватикан по време на генералната аудиенция на 24 октомври папа Йоан-Павел II, обръщайки се към поляците, казва: „Дълбоко покъртен от това събитие, изразявам своята солидарност с пастирите и Божия народ на Варшавската църква. Споделям основателното беспокойство на цялото общество от това нечовешко деяние - израз на насилието, извършено спрямо един свещеник, и на потъпкането на достойнството и на ненакърните права на човешката личност. Апелирам към съвестта на онези, които са извършили това позорно деяние и носят отговорността за това. А вас, братя и сестри, моля да се молите заедно с мен за бързото освобождаване на свещеник Попелушко и за неговото връщане към пастирската дейност.“

На 30 октомври е съобщено за намирането на тялото на мъченика във Висленското водохранилище. На следващия ден Йоан-Павел II отново се обръща към своите сънародници по време на генералната аудиенция с думите: „Да включим по особен начин в нашата молитва личността на този свещеник, чиято смърт потресе общественото мнение и съвестта на хората в Полша и в целия свят... Нека големият морален смисъл на тази смърт да не бъде нарушен или прикрит от каквото и да било.“

На 2 ноември в Института по съдебна медицина в Бялисто克 е извършено идентифициране на тленните останки на Йежи Попелушко. Същата вечер ковчегът с тялото е транспортиран в черквата „Свети Станислав Костка“ в Жолибож, където по-вече от 20 свещеници отслужват заупокойна литургия пред десетки хиляди вярващи.

Погребението на блажения се извършва на 3 ноември 1984 г. В него участват стотици хиляди души от цяла Полша. В прощалното си слово свещеник прелат Теофил Богуцки казва: „Полската земя се сдоби с нов национален герой и нов мъченик. Такова погребение с участието на кардинала, на епископите и на неизброимо множество вярващи заслужава само един велик или свят човек. Оценката предоставяме на Всевишния Бог...“

През декември 1984 г., по-малко от месец след погребението, в Торун започва процесът срещу убийците на Йежи Попелушко. Властите старателно режисират неговия ход. Два месеца по-късно съдът осъжда Гжегож Пътровски и Адам Петрушка (формален инициатор на престъпното деяние) на 25 години лишаване от свобода, Лешек Пенкала - на 15 години лишаване от свобода, а Валдемар Хмелевски - на 14 години затвор. Осъдените са амнистирани двукратно, излизат от затвора и сега живеят на свобода. Процесът обаче така и не отговаря на главния въпрос - кой е издал заповедта за убийството на Йежи Попелушко?

Благовеста ЛИНГОРСКА, по материали от <http://www.popieluszko.net.pl/>

2 Енциклика Rerum Novarum

(Продължава от миналия брой)

Вълнуващи изявления на свещеника бунтар Фелисите дьо Ламене и предсказанията на виконт дьо Шатобриан във връзка с установилите се след индустриалната революция в началото на XIX в. трудови взаимоотношения между капиталисти и пролетарии ангажират мисълта и дейността на цяла редица духовници, писатели, журналисти, политици, индустриалци, учени и дори аристократи. Констатациите им относно нечовешките условия на труд, на които работодателите подлагат мъже, жени и непълнолетни момчета и момичета, както и относно мизерното заплащане на труда им, съвпадат с тези на социалистите марксисти. И възниква въпросът - защо не се стигна до съгласувани действия за разрешаване на социалния проблем? Отговорът е един - диаметрално противоположните становища взаимно се изключват.

За социалистите разрешаването на социалния проблем се основава на класовата борба, тъй като капиталисти и пролетарии са непримирими врагове. Частната собственост и средствата за производство следва да бъдат отнети от капиталистите; Църквата като институция, носителка на християнските ценности - поради което се явява основно препятствие за окончателното разрешаване на проблема - трябва да бъде унищожена. Срещу тази на вид примамлива атеистична социална доктрина, в която е закодирана голямата опасност за Църквата и за мисията ѝ на религиозен наставник на Божия народ, се изправя цяла редица опоненти. Като изхождат от Христовото благовестие за мир между човечите с добра воля и за духовното и материалното добруване на всеки човек, те изграждат алтернативна социална доктрина. Тя включва: защита на личната собственост като неприкосновено право на всеки човек, която собственост стимулира социалния и техническия прогрес на обществото; отговорност на всеки за всички членове на обществото в името на братолюбието и солидарността, заложени като основополагащи принципи на Христовата конституция. И не на последно място в социалната доктрина на Църквата е фиксирано убеждението, че проблемът е решим с помощта на разума и въз основа на християнските ценности, които въсъщност са общочовешки ценности.

И тъй, неволите и тежните на експлоатираната работническа класа огласиха бойния зов за начало на битката в очакване на деня на победата на братолюбието и солидарността над омразата и демагогията.

Кои са първостроителите на

католическата концепция по социалния проблем, които - образно казано - съчиниха „пreamble“ на енциклика Rerum Novarum? Списъкът с имената им е предълъг. Ще спомена някои от тях, без да подценявам дейността и заслугите на останалите зад кадър.

В Италия - поради плахите наченки на индустриализация - социалният проблем се движи предимно в коловоза на теоретичните дискусии. В тях участват свещениците Таларели д'Азельо, Матео Либераторе, редактор на в. „Civilta Cattolica“, кардинал Джакобини, отговарящ за социалната дейност към общините, членовете на Римския кръжок за социални науки, граф Сантучи, археологът Малатеста, политикът Филипо Меда и др. Изключение прави индустрисъл Алеандро Роси,

основал в предприятието „Християнска корпорация“, ръководена от самите работници. Едва след обнародването на енциклика социалният проблем раздвижва духовете. Образуват се професионални сдружения, работнически спомагателни каси, провеждат се конгреси в търсене на начини за прилагане на препоръките на папа Лъв XIII и постигане на взаимоизгодно сътрудничество между работодатели и работници. Особено деен в тази насока е Джузепе Тониоло (1845-1918), професор, автор на трактат по политическа икономика и др. Той основава и „Римски кръжок за социални науки“ - с изключителен принос за утвърждаване на християнската социална доктрина с оглед на една бъдеща християндемократическа партия. Цялата си дейност Тониоло подчинява на убеждението, че разрешаването на социалния проблем съдейства за установяване на Божието царство на земята. Освен това той счита, че в гражданското общество социалните, юридическите и икономическите фактори следва пропорционално на своите отговорности да разпределят в солидарно сътрудничество усилията си за постигане на общото благо и по този начин да осигуряват допълнително увеличаване на материалните блага за работническата класа и за всички други социално слаби слоеве на обществото.

В Съединените щати група католици, учредявайки работническото сдружение „Knights of Labor“ („Рицари на труда“) с над седемстотин и петдесет хиляди членове, потвърждават възможностите на Католическата църква да участва в изясняване на проблемите на пролетариата. Кардинал Гибънс търси съдействието на Рим: „Нека Църквата не отблъска работническата класа, когато тя се бори за подобряване условията на своя живот. Нека Църквата не допуска пораждане на съмнения за развитието ѝ в обществото, съмнения за справедливата ѝ кауза, нека не проявява строгост за действията ѝ. Ако Църквата загуби влиянието си сред народа, губи бъдещето.“

В Испания въпреки похвалните усилия на известните писатели отец Якобо Балмес и Доносо Кортес едва след публикуването на енциклика социалният проблем се появява по-осезателно на хоризонта. Коренно по-различно е отношението към него в Англия, където индустриализацията е в пълен ход. Сред дейците, ангажирани със социалния проблем, особено ярко се откроява архиепископът на Уестминстър кардинал Хенри Менинг, известен като Кардинала на бедните. Когато през 1889 г. поема застъпва за социализма,

Бог от човешкото сърце и човекът сътвори от богатството свой бог... Богатият присъява това, което Бог е пред назначен за всички човеци... Днес Европа - такава, каквато я изграждат либералите - е превърната в тържище за роби. Познавате ли нещо по-плачено от това състояние, в което се намира работническата класа, т. е. по-многобройната част от мъжете и жените в света?“ Развивайки решенията на конгреса, Кетелер предлага създаването на работническа асоциация, това, което наричаме днес „синдикат“. Независимо от държавата и най-вече от капитализма, браншовите работнически синдикати трябва да бъдат достатъчно влиятелни, за да контрабалансират както влиянието на държавата, така и на капиталиста собственик,

но същевременно и да постигат налагашите се реформи в условията на труд, в заплащането, в защита на труда на жените и за премахване на детския труд. Не без основание след години папа Лъв XIII ще признае: „Кетелер бе нашият велики предтеча.“ Благодарение на цялостната му „социална политика“ Католическата църква запазва влиянието си сред по-голямата част от немския пролетариат, докато работниците протестантски възприемат идеологията на революционния социализъм. Естествено възниква необходимостта от политическа сила в защита на правото на съществуване на католическата общност - основана е немската католическа партия „Центрър“. Поставено е началото на края на Бисмарковия антикатолически „Културкампф“. През 1888 г. той е вече история - Католическата църква си възвръща правата на религиозна общност в Кайзерова Германия. Аристокрът предтеча Кетелер умира през 1877 г. в беден капуцински манастир - та-ка, както и живя беден сред немските трудещи се по примера на свети Франциск, Бедняка от Асици, когото писателят Джозуе Кардучи (1835-1907) определи за „истински християнски социалист“. Година след смъртта на архиепископ Кетелер в Германия са гласувани първите в Европа социални закони и в него-ва памет остават известни като „Законите Кетелер“.

Съратници и следовници на Кетелер са: Карл фон Фогелзанг (1818-1890), въвел в речника термина плутократия, барон Бургарт фон Шорлер (1825-1895), основател на „Сдружения на селяните“, индустрисъл Алеандро Роси, чиракът обущар, по-късно свещеник Адолф Колпинг (1814-1865), пламенен поборник за осъществяване на призыва: „Църквата - по-близо до народа, наръдът - по-близо до Църквата“, основал още през

1849 г. Католическа асоциация за обучение в християнски дух на млади работници. Клонове на асоциацията ще се появят почти в цяла Германия, както и в чужбина. Споменатите съратници на Кетелер и всички останали, не по-малко убедени в каузата на работническата класа, участват в битката за включване на социалния проблем в дейността на Църквата, като основание за своята ангажираност откриват в „кредото“ на архиепископ Кетелер: „Не само мое задължение, но и мое право е да познавам съдбата на работника, да имам мнение по работнически въпрос и да го изразявам публично.“

Социалното католичество в Швейцария дължи своето възникване и развитие на верни на Църквата радетели, сред които изпъкват Гаспар Декуртен (1855-1916), учен, пламенен оратор и следовник на Кетелер. Негова е заслугата синдикалното движение в Швейцария да се изгражда върху християнските принципи за братолюбие и солидарност. Абат Гаспар Мермило (1824-1892), син на хлебар, епископ на Фрибург, Лозана и Женева, а през 1890 г. кардинал, е другата голяма личност в социалното католическо движение. Историците откриват в този Божи човек неустроим народен трибун и истински социалист мистик. През 1885 г. той и Декуртен откриват в студентския град Фрибург известното „Фрибургско обединение“ с цел оформяне обрата на социалното католическо движение. Членове - над шестдесет души - са известните ни професор Джузепе Тониоло и отец Матео Либераторе от Италия, дук д'Юрсел от Белгия, граф Естерхази от Унгария, граф Медолаго-Албани, италианец, богословите Лемкюл, иезуит, Вайс, доминиканец, индустрисъл Арии Лорен и Леон Армел, както и бившият военен Рене дьо Латур дю Пен, французи. С тях и с всички останали „Фрибургското обединение“ придобива интернационален облик. При ежегодните сесии на обединението членовете помежду си разпределят за проучване отделни аспекти на социалния проблем. На следващата сесия докладите се анализират и се оформя съответното заключение. То се разпраща до работническите сдружения из цяла Европа, които са членове на „Фрибургското обединение“. Едно от заключенията гласи: „Корпоративният режим единствен гарантира интересите и на двете страни (капиталисти и пролетарии); същевременно той създава най-благоприятни възможности за признаване на двустранните права, както и осигурява изпълнението на двустранните задължения.“

На стр. 6

ИСТИНА
VERITAS

Брой 6 (1451)
юни 2011 г.

На 22 май се навършиха 65 години от смъртта на енорийски свещеник Рихард Хофман, служил над 25 години в с. Трънчовица. Никополска епархия.

Отец Рихард е роден на 29 март 1870 г. в гр. Курде (Белгия). Началното и основното образование завърши в родния си град. Желанието му е било да завърши медицина и да стане лекар, но след успешно приключени четири семестра голяма скърб попарва семейството - по-големият брат на Рихард се удавя; прекъснат е животът на един още незавършил бъдещ духовник. При това положение бащата настоява Рихард да се посвети на Църквата.

Младежът го послушва и постъпва в духовната семинария на пасионистите. На 2 юли 1888 г. дава първите обети да служи в бедност, целомъдрис и послушание. След година - на 2 юли 1889 г., дава втори временни обети. И на 17 юни 1894 г. Рихард Хофман е ръкоположен за свещеник. Същата година е изпратен в България и поема директорската длъжност на малката семинария в Свищов, където четири години работи за възпитанието и подготовката на млади духовни кадри.

През 1898 г. по свое желание

Сред част от Марините девойки, 1927 г.

Отец Рихард Хофман

В „Моите творчески командини“ професор Милетич си спомня за срещата, като описва отец Рихард като висок и строен, с внушителна осанка, в дълго чернорасо, препасан с широк кожен колан, висока яка с бяла яичка и телени копчета. От лявата страна на гърдите блести бяло-черният знак на пасионистите във форма на голямо сърце. Отец Рихард го посреща пред черквата, разхождайки се по каменните плочи, с кни-

бинети за него и за двамата му помощници, уютни покои и скромен апартамент за владичката, когато гостува в селото. През 1933 г. е построена и тържествено осветена втората черква - „Светият кръст“ в Долната махала. Голямата каменна селска чешма, направена през 1927 г., както и двуетажната училищна сграда, построена през 1929 г., също са изградени с благословията на енориста.

Като изследовател и историк, макар и в чужда страна, той написва и публикува в няколко поредни броя (1939-1940) на вестник „Истина“ - издание на Католическата църква, „Кратка история на с. Трънчовица, Никополска околия“.

В енорията си отчето сформира великолепен църковен хор и написва текст и музика за химн на селото. Изгражда младежка гвардейска дружина, а с девойките прави състав, наречен „Марините девойки“.

Като усърден духовник отец Рихард активно работи за културата и църковната просвета. За Никополската епархия той съставя „Българо-католическо календарче“, издадено през 1898 г. в Свищов, с обем 44 страници. През 1913 г. публикува „Размишления върху смъртта“ (86 страници), а през 1914 г. издава „Сборник духовни песни“ (102 страници).

След дълго и мъчително боледуване от гангrena на долните крайници отец Рихард издъхва на 22 май 1946 г. в работния си кабинет на втория етаж в енорийския дом.

Жителите на Трънчовица пазят спомена за отец Хофман с мъдрите думи, благите съвети, които поднасяше на върващите от високия амвон на черквата „Свети Архангел Михаил“.

Никола КАРАДЖОВ,
Трънчовица

Сред част от „Гвардейската дружина“, 1927 г.

ние напуска Свищов и е назначен за енорийски свещеник в село Трънчовица, където служи четири години. 28-годишният енорист отдава своята енергия, сили, умения, знание и вяра за укрепването на католическата общност. Тук той научава за съдбата на благочестивата девойка Мария Чочова (1809-1839), която пожелава да умре, за да спаси селото от върлуващата чумна епидемия. През 1899 г. заедно с по-възрастните свещеници Йосиф Миранди и Ерасим Гилиати прави постъпки до Рим за започване на процес за беатификация на Мария Чочова.

От отец Рихард Хофман като ерудирана личност, верен Божи служител, добър проповедник, историк и изследовател се заинтересува големият български учен Любомир Милетич, по онова време професор в Софийския университет. През 1898 г. Милетич посещава Трънчовица както за да се срещне с младия енорист, така и за да посети училището, чието начало е поставено от епископ Филип Станиславов.

Рим

Кардинал Оскар Андрес Родригес Марадиага, архиепископ на Тегусигалпа, бе преизбран на 25 май за президент на „Каритас“ - Интернационалис. Това е вторият мандат на кардинала, който заема тази длъжност от 2007 г. Изборът се проведе в рамките на XIX генерална асамблея на Конфедерацията на католически мисълърни организации, която се състоя в Рим с участ-

тието на повече от 300 делегати.

В словото си след преизбирането му кардиналът посочи двете големи предизвикателства, които „Каритас“ - Интернационалис, не може да пренебрегне за бъдещето: намаляването на бедността и единствеността на общението между хората.

Място за търсещите вярата

От стр. 1

„Света Петка“, започната съществуването си през пролетта на 1862 г. в импровизиран параклис в частна къща. С много трудности и препятствия е построена малка кирпичена черква „Света Петка“, която по-късно става тясна да събира на молитва многобройните вече енориаши. И така до 1928 г., когато на посещение пристига папският представител в България монс. Ронкали, днес блажен папа Йоан XXIII. Виждайки многолюдието и рушащата се вече черква, той дава обещание за подкрепа за построяването на нов голям храм.

Започва събиране на средства от местни и чуждестранни дарители.

През пролетта на 1931 г. се прави първата копка, описана от отец Купен Михайлов по вълнуващ начин в спомените му. Противниците на католиците обаче още по-яростно се нахвърлят срещу строежа на храма, когато виждат, че това е най-високото и угледно място в града.

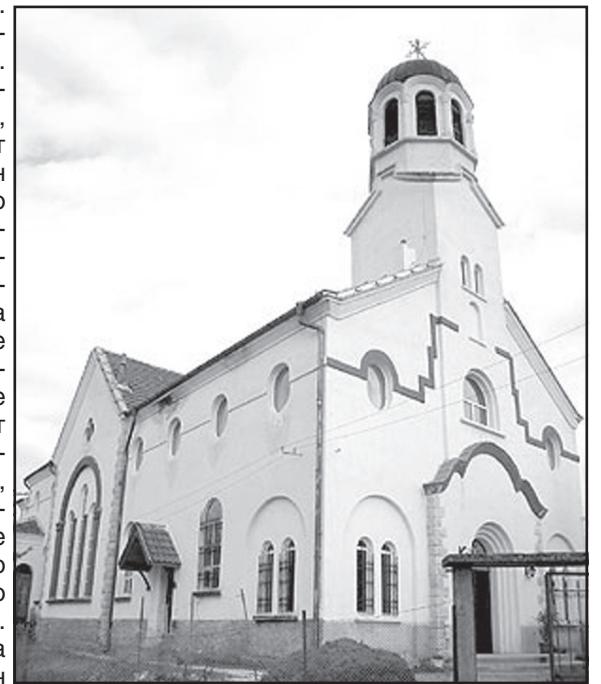
Започва преднамерен тормоз спрямо свещениците и строителите. При основите постоянно присъствали полицаи, за да спират изкопните работи, като почвали да зариват обратно. Без заповед работниците са скачали в изкопите, за да спасяват работата си. После дошли арести и глоби. В архива още се пазят наказателните протоколи. Отец Изidor от сутрин до вечер не се отделят от строежа. Отец Йоан Гаруфалов непрекъснато пътува до София и обратно, докато най-после е получен официално становище - храмът да бъдестроен. С много доброволен труд се включват малки и големи да помогнат, кой с каквото може. Малките носели вода, големите - тухли и камъни.

И така до пролетта на 1936 г. На 4 април - вечерня на 5 април, Цветница, епископ Кирил Куртев благославя храма.

Свещеници, монахини, ученици, строителите, не само енориаши, почти целият град се

стича на тържеството. Храмът отваря врати за търсещите вярата и упованието в Бог. Решава се името на храма да се посвети на „Света Троица“ - име, идентично с това на черквата майка в Истанбул, където се е подписано присъединението.

Енорията е дала много духовници и монахини, които са оставили светла диря в живота й. Така до 1928 г., когато на посещение пристига папският представител в България монс. Ронкали, днес блажен папа Йоан XXIII. Виждайки многолюдието и рушащата се вече черква, той дава обещание за подкрепа за построяването на нов голям храм.

Сузана, Салватора... Цяла плеяда работници на Божията нива.

Затова имаме и големия ентузиазъм да отбележим този светъл юбилей. В събота, 2 април, отец Роман отслужи панихида за всички свещеници и монахини, за всички строители, работници, енориаши, дали труда си за тази енория. В неделя, 3 април, присъствахме на тържествена литургия. В понеделник, 4 април - вечеря, и на 5 април - благодарствена литургия за всичката Божия благодат за този прекрасен храм. Следобед на среща в енорийската къща се изпяха много песни, разказаха се много спомени и случаи от живота на енорията. С „Многая лета“ си пожелахме Божията благодат за пълен храм с хора, търсещи Бог.

Специална благодарност на отец Роман за положените усилия.

Керка ДИМИЕВА,
Малко Търново

Кардинал Марадиага преизбран за президент на „Каритас“

ческа идентичност.

За нов генерален секретар на организацията бе избран французинът Мишел Роа от Secours Catholique („Каритас“ - Франция), икономист и лингвист, работил три години в Бургунди.

Преди да засегнем събитията, които ще дадат на Лос (селце във Франция, в подножието на Алпите; на 4 май 2008 явленията на Дева Мария от Лос са официално признати от Църквата - б. пр., вж. бр. 6/2008 г. на вестника) цялата му апостолска светлина, ще опишем виденията на Беноат Ранкюрел (1647-1718), в които се захранва религиозният живот на пастирката.

Особено видението на рая - то така е обгърнало жената, че няколко седмици била като омаяна.

Ще цитираме изцяло нейния разказ.

„На Успение Богородично през 1698 г. нашата Царица влезе в стаята на Беноат около 7-8 ч. вечерта; жената казваше литанията и много се зарадва, като видя добрата си Майка, носена от мънички ангели - като дечица на около годинка - които Беноат нарича „анжон“. Дева Мария й каза: „Дъще, последвай ме и ще се възрадваш. Ще ти покажа неща, които никога не си виждала.“ Веднага две ангелчета я подхванаха от двете страни и я понесоха след Девата.

Когато я издигнаха достатъчно в небето, тя чу сонните ангели да пеят скърбните тайни на бременнощата. Обгърнаха я нежните благоухания на Светата Дева и ангелите. В своето простодушие пастирката си мислеше: „Накъде си се заптила? Къде си? Та ти си дебела и тежка. Ами ако ангелчетата изгубят си-

Картина от рая

ли и те изпуснат... къде ли ще паднеш?“ Дева Мария я успокои:

- Дъще моя, няма да паднеш. Поради голямото сияние на Богородица Беноат виждаше по-ясно, отколкото през най-слънчевия ден.

Когато Девата стигна вратите на рая, човек, облечен в червено, й отвори портите и я поздрави с дълбоко уважение. Щом влязоха вътре, ангелчетата си отдоха и пастирката тръгна пеш подир Дева Мария, без да знае нито къде се намира, нито къде отива, нито какво прави, поразена от толкова сияние, великолепие и слава, които жената виждаше навсякъде, накъдето и да се обърнеше...

След малко тя видя светците - по-блестящи от слънцето, всеки в своя фойойл, с красота и блъсък, които тя не успява да изрази, гологлави и с руси коси, всички млади (поне на нея така ѝ се струваше), всички на едни години; те ту седяха, ту ставаха прави.

Светците пееха песни в прослава на Бог и всички се усмихваха, като я видеха. Беноат видя отец Пейтийо, отец Ермит, майка си - която я поздрави с усмивка; видя и много други: роднини, приятели и познати. Тъй като искаше да се приближи до двамата светценици, Девата й каза:

- Следвай ме, дъще! По пътя тя видя големи подиуми, целите обсипани със скъпоценни камъни, чийто блъсък я заслепяваше. Подиумите бяха издигнати един над друг. Дева Мария й каза:

- Дъще, на най-горния подиум са мъчениците, облечени в червено, под тях са девите не мъченици - в бяло, а най-долу - страдалците (други избраници), облечени разноцветно.

Светците, които тя виждаше вече в далечината, пееха хваления на Бог с ръце в молитва. Беноат започна да се притеснява. „Какво правиш тук, толкова далеч от познатите? Да беше по-близо поне до двамата си изповедници и до другите, които познаваш, щеше да е добре... А сега няма да можеш да ги откриеш!“

Богородица й каза да не се бои от нищо и че ще я върне там, откъдето я е взела.

След още ходене в рая жената видя кръгъл трон, целият в диаманти, който се издигаше над всичко и който блестеше с невиждано сияние, заслепявашо погледа. Около трона стояха безброй ангели, лъчезарни от слава. Дева Мария, минавайки пред трона, се поклони и коленичи пред Седящия на него, без Беноат да разбере кой е Той. После продължиха. При минаването на Девата всички

светци ставаха и я поздравяваха.

Насред рая пастирката видя голямо дърво - много дебело и клонесто. Клоните и листата бяха от злато - поне така ѝ се стори - и растяха чудно хубави ябълки. Много й се приска да си откъсне една, ала от страх не посмя да го стори. Беноат каза на Богородица:

- Какво красиво дърво!
- Това е дървото на живота - отвърна Девата.

Тъй като жената беше видяла само няколко свещеници в рая сред огромното множество там, се обръна към Девата:

- Не виждам много свещеници.

Богородица каза, че не е искала да ѝ ги покаже, понеже няма никак да ѝ хареса.“

Тук черновата на текста добавя, че Беноат е продължила посвещението си с Дева Мария цялата нощ и че е била уморена както в краката, така и в очите, бидейки водена от радостта пред толкова големи и невъобразими чудеса от най-различно естество. И текстът продължава.

„Тъй като денят наближаваше, Дева Мария каза, че трябва бързо да се прибира. Веднага два ангела понесоха Богородица и два - Беноат. Те я оставиха до спускането на пътя откъм Гап (град във Франция, на

около 100 km от Гренобъл). Богородицата майка й каза да си ходи и от нищо да не се бои. Още не беше съмнително, но пастирката виждаше като по пладне - по ради сиянието на Девата.“

За да изрази колко много Беноат е била поразена от това видение, отец Гаярд добавя, че 15 дни тя е била изпълнена с такова доволство, че забравяла да яде и да пие и че „душата и цялото ѝ същество били толкова препълнени от радост, че тя изобщо не си давала сметка какво прави, нито пък казвала какво била видяла“, понеже не проронвала и думичка за това.

Обаче жените, които перели и гладели с нея одеждите в параклиса, били удивени от плаченния глас, с който тя им разказвала за блаженствата на светците, за радостите на рая и го съобщили на нейния изповедник и на един друг божи служител, които също били забелязали, че напоследък видът ѝ изльчва необичайна вътрешна радост.

Тогава те настояли пастирката да опише това, което била изпитана, и постепенно измъквали детайлите на този разказ. Свещениците Манян и Обен информирали енориста Гаярд за станалото и той заповядал на Беноат - в името на послушанието - да му разкаже всичко.

От френски М. Г.

Винаги присъстваш,

От стр. 1

почит, признателност и благодарност на един велик човек, който промени не само световната, но и нашата лична история, който прекоси безброй граници, за да се срещне с обикновените хора като нас, който в края на своя pontificat дойде и в родината ни въпреки влошения си здравословно състояние. Затова нищо не можеше да ни спре... Знаехме, че ще присъстват милиони, знаехме, че ще е повече от изморително, но бихме го направили отново и отново от любов към „нашия“ папа. Не знам защо го чувстваме такъв - може би защото е бил винаги „присъстващ“ в живота ни, може би защото е славянин, от Източна, а може би просто защото неговата личност няма как да не бележи живота на всеки, който се е докоснал до него. Присъствахме, когато напусна земния живот, бяхме и на погребението му, нямаше как да не отидем и на беатификацията му!

В ранния следобед на 30 април се отправихме към Чирко Масимо за бдението в памет на папа Войтила. Както всички предполагаха, дъждът спря точно когато народът започна да приижда, едно от малкото чудеса, дело на папата, точно както и слънцето, което се показва в началото на литургията на площад „Свети Петър“ на следващия ден. Всичко беше така впечатляващо и трогателно, а вълнението и радостта ни - неописуеми, когато излязаха кадрите от посвещението на папата в България и видяхме голямата икона на блажения Евгений! Възкликахме в един глас „Ето го, и той е тук с нас, с папата!“ Сил-

Параклис, посветен на Божието милосърдие

Отец Корадо Газбаро, епископ Петко Христов и апостолическият екзарх Христо Пройков

От стр. 1

ль за осветяване на параклиса в края на службата бе последван от молитва за изпросване на благодати от новия блажен на Католическата църква Йоан-Павел II, издигнат на олтарите същия ден.

Параклисът на Божието милосърдие е построен от г-н Борислав Лоринков от Белене и се намира близо до река Дунав, в градината на хотел „Престиж“. На празника присъстваха също и свещениците Елко Терзийски, Патрик Виал, Фортунато Грасели, Стефан Калапиш, Паоло Кортези и отец Трайчо от православната енория „Свети Георги“ в Белене. Тук бяха и сестри йоанитки от Белене, сестри викентинки от Ореш и сестри пасионистки от Свищов. В събието взеха участие кметът на община Белене г-н Петър Дулев и заместник-кметовете, председателят на общинския съвет г-н Трушков, членове на общинския съвет и представители на местната власт.

Параклисът е неголям, но притежава интересна архитектура - дело на арх. Борислав Богданов, и уникални витражи, изпълнени от художника Стоян Карагеоргиев от София. Идеята на г-н Лоринков е да подари този параклис на Никополската епархия, като връчи нотариалния му акт на епископа на епархиата монс. Петко Христов.

След литургията на вярващите бяха подарени икони на Божието милосърдие.

Бог е общение, а не самота

От стр. 1

сила, не играе почти никаква роля в живота на много християни. Откритото изповядване на вярата в Триединния Бог изглежда някак си ритуализирано и неспособно да промени живота на индивида, на общността и още по-малко на света. За някои тайната на Светата Троица е тема за „интелектуална гимнастика“, за други е просто зле скалъпен средновековен мит, имащ за цел да обясни, обгръщайки всичко в божествена мистерия, възникването на света. За тези, които имат дара на вярата и са го запазили чрез благочестив живот, е от първостепенна важност опознаването и уподобяването на техния живот с живота на Светата Троица. Не съществува път, по който можем да тръгнем и да се потопим в тайната на Светата Троица, извън Иисус Христос и Новозаветните писания. Изповядвайки нашата вяра в тази перспектива, означава да приемем Бог като любов, диалог, приятелство, живот в общение, реализиращ се между „аз“ и „Ти“, стремящ се да обхване и по-обширната реалност „нас“.

Иисус дойде в света, за да изкупи човечеството. В края на Своята мисия Той каза: „Не ви наричам вече слуги, защото слугата не знае, що върши Господарят му; а вас наричам приятели, защото ви явявам всичко, що съм чул от Отца Си.“ С въплъщението на Божия син не съществуват вече тайни относно това каква е волята Божия. Бог преди всичко желае нашето спасение, а не осъждане. Бог чрез Иисус ни спаси, разкри Себе си и ни въведе в Своя живот. Тайнството кръщение ни превръща в истински синове на Бог, а Свети Дух изгражда нова общение, което ни прави членове на едно тяло, което е Църквата. Ето защо като вярващи би трябвало да живеем като чеда на Бог Отец, братя и приятели на Бог Син и да бъдем изпълнени с чувства на искрена обич, плод на Бог Свети Дух. Любовта - за да съществува, има нужда от плурализъм и общение: винаги прегърнати, но разграничени, за да се чувства различността на компонентите, без да бъде разрушена тяхната идентичност, като Отец, Син и Свети Дух са едно цяло, бивайки три различни лица. Любовта между Бог Отец, Бог Син и Бог Свети Дух се изразява в това, че всеки отдава Себе Си на другия безрезервно. Отец дарява на Сина Себе Си и Своята божественост. Той „разжда“ Сина.

Разбира се, това е дума, което не съвпада абсолютно по значение с тази на човешкото рождество, а е средство, чрез

което опитваме да опишем по възможно най-близък начин една реалност, която превъзхожда набора ни от изразни средства. Бог Син приема всичко с радост от Отец, изпълняйки волята му не като задължение, а като най-съвършен израз на любов. Тази вечна Любов между Отец и Син е всъщност третото лице на Светата Троица. Свети Дух е тази вечна и споделена любов между Отец Обичаш, Син Обичан и Свети Дух Любов. Апостол Йоан добре бе разбрал тази динамика и написа „Бог е любов; и който пребърда в любовта, пребърда в Бога, и Бог пребърда в него.“ Именно така ни го разкри и Иисус Христос. Следователно да живеем като чеда на Света Троица, означава и да се опитаме да реализираме тази динамика на любовта, която съществува в Бог. Това е същността на християнския живот - реално свързани с Бог и помежду си чрез връзката на любовта. Тези връзки са скрити за материалните очи, но не и за очите на вярата. И който вярва, вижда. Без Иисус Бог не е светлина, а мрак, затворен, далечен и страховит. Така е Бог за онези, които не вярват.

Вярата не е познание, а преди всичко начин на живот; и в нашата епоха - базирана върху технически и научни параметри - Бог се превръща в една хипотеза, без която е възможно да се живее. Още повече че Бог е недостъпен за сетивата ни и човек се е устроил по начин, който не му оставя много пространство. Ето защо днес търсим причините за материалното и духовното благополучие в психологическото равновесие. Позицията, която е зает съвременният човек, може да бъде определена като пълна липса на интерес към онова, което е духовно. Терминът Бог днес може да бъде трудно интерпретиран. Може да бъде окичен с много значения, пред които да се заемат различни позиции. За мнозина Той е източник на въпроси, които често остават без отговор. Едно име, което събужда много очаквания и надежди. Име, за което може да се твърди всичко и всичко да бъде отхвърлено. Име, което може да бъде възвалено и хулено, да бъде молено или мразено. Име, което може да бъде инструментализирано според личните или политическите интереси.

Едно нещо обаче не бива да се допуска с това име. Не бива да се спира да се говори за Бог, защото дори този, който Го отхвърля, в момента на отхвърлянето го приема, назовавайки го.

Отец Младен ПЛАЧКОВ

Духовност с учение и труд

От стр. 2

върху връзката между изследователската дейност и споделянето на знания, т. е. интересният аспект на университета е, че той е „умствена“ среда, в която човек знае, че изследва, за да споделя това, което е изследвал, така че това, което той е изследвал, и начинът, по който го е изследвал, стават от изключителна важност и придобиват забележителна педагогическа функция. Знанието и споделянето са два съществени и характерни момента на университета, т. е. той е продукт на едно разбиране за човека, който живее в отношение с другите и по този начин реализира самия себе си и допринася за развитието на науката. При втората тема „Смисълът на труда по пътя към свестта на всяка личност“ във въведението лекторът говори върху труда в постиндустриалните общества и дилемата между моделите неотстъпчиво общество и гъвкаво общество, като основен елемент на тази теория е констатацията, че всяко общество има в себе си както елементи на неотстъпчивост, така и елементи на гъвкавост. С понятията неотстъпчиво общество - гъвкаво общество се представят два противоположни теоретични модели, всеки от които има свои характеристики, но те не се срещат в чист вид в действителността. Изтъкнато бе, че т-

ата за труда е заемала винаги важно място в социалното учение на Църквата. Тя възприема човешката дейност - която е винаги действие за и със другите - за процес, посредством който човек развива своеото отношение към труда, преминавайки към все по-високо ниво на познание на материалните и символно-общителните средства и допринасяйки за израстването на своята личност.

Младежите участваха на 14 май в литургия в черквата „Пресвето семейство“ в Хисаря, предстоятелствана от Негово високопреосвещенство епископ Георги Йовчев. Монс. Стефан Манолов отслужи литургията на 15 май, като размишлението му по време на проповедта бе посветено на труда като средство за освещаване на човека. Проповедникът посочи, че християните трябва да заявят ясно, че трудът е дар от Бог. Той е свидетелство за достойнството на човека, насырчава развитието на личността и е начин за усъвършенстване на обществото и за напредък на цялото човечество. Казано бе още, че човекът, сътворен по образ Божи, посредством своя труд участва в делото на Сътворителя и в границите на своите възможности в известен смисъл продължава това дело и го завършва. Отец Стефан в заключение подчертава, че християнът, който слуша словото на Живия Бог, съчетавайки труда с молитва, трябва да знае какво място заема неговият труд не само за напредъка на земната цивилизация, но и в развитието на Божието царство, към което са призовани всич-

ки хора чрез силата на Свети Дух и думите на Евангелието.

Обобщавайки дейността на форума, генералният викарий монс. Стефан Манолов изрази своето удовлетворение, визирати както нивото на лекторите, участниците, духовния аспект (проповеди, размишления, молитвената вечер), така и предразполагащата среда. Той изтъква значението на семинара - да изгради мироглед в участниците. „Тази година имаше и младежи под 18-годишна възраст, които се справиха добре, и семето, което бе посъто, ще израсте след време много по-добре у тях, отколкото у по-големите, които вече имат изграден светоглед, а той се променя много трудно. Участваха и половината младежи от миналата година и вече повече от 80 души са преминали през тези семинари.“ Монс. Стефан изрази и желанието подобни срещи да продължат, за да бъде изграден в миряните мироглед, изпълнен с евангелски дух.

Беседите на отец Феликс Рока, на Андреа Фаваро и размишлението на монс. Стефан Манолов по време на литургията на 15 май ще бъдат публикувани в специално издание и така повече хора ще имат възможност да се запознаят с тях. Това бе вторият образователен семинар, който се провежда в Софийско-Пловдивската епархия. През април 2010 г. форумът бе на тема „Младежи - евангелизатори на младежи“ и в него участваха делегати от България, Италия и Румъния.

Жана СТОЕВА

Енциклика Rerum Novarum

От стр. 6

познавате народа, неговите потребности и страдания“. Филип Бюше (1796-1865), един от основните вдъхновители на социалното католицизъм, твърди убедено: „Християнството е единствената основа на морала, прогреса и справедливостта.“ Мариус Гонен (1873-1937), изключително социален човек, срещнал още в детските си години алчния образ на капиталиста, който не освободил от работа бащата, за да присъства на Първото причастие на малкия Мариус, открива на 18 години отразен в енцикликата идеала, на който ще посвети целия си живот. „Самотози, който обича, може да гради бъдещето!“, е неговият девиз. Блаженият Фредерик Озанам (1813-1853), живя върху между традиционната каритативна дейност на Църквата и участието й в социалния проблем, пита студентите си: „Вие, които претендирате, че сте католици, къде са делата ви, доказващи вярата ви и способстващи тя да бъде уважавана и обичана?“

В битката за разрешаване на социалния проблем в духа на християнските ценности се включва и индустрисът Леон Армел (1829-1915), собственик на тъкачен комбинат

в Северна Франция, в красива местност Вал де Бона. Ревностен терциар францисканец, Армел поема грижата освен за материалното благополучие на работниците и за тяхното религиозно израстване. За целта към предприятието построява параклис, организира духовни упражнения, основава Братство за рехристиянизиране на работническата класа. Смел борец за каузата на Църквата, Леон Армел налага в дейността на социалното католицизъм основополагащ принцип, по който ръководи собственото си предприятие: „Благосъстоянието на работника е чрез работника, с работника, никога без работника и най-вече никога против волята на работника.“ В предприятието вече самите работници организират религиозни дружества: Света Богородица Покровителка на предприятието, свети Йосиф - образец на бащите, свети Ангели - пазители на децата, Мариини девойки. Финансираны от фонд „Предприятие“ са основани дружества за взаимопомощ, медицински пункт за консултации и лечение, спестовна каса, детски ясли, детски дневни занимални, сиропиталище, хор, противопожарна служба.

В заключение не е трудно да си представим какъв импулс дадоха всички знайни и незнайни дейци както за развитието и утвърждаването на социалното католицизъм, така и за приноса на заложената в енцикликата Rerum Novarum социална доктрина на Католическата църква.

В заключение не е трудно да си представим какъв импулс дадоха всички знайни и незнайни дейци както за развитието и утвърждаването на социалното католицизъм, така и за приноса на заложената в енцикликата Rerum Novarum социална доктрина на Католическата църква.

(Продължава
в следващия брой)
НАБЛЮДАТЕЛ

Абонирайте се за вестник „Истина-Veritas“

Можете да получавате вестник „Истина-Veritas“
и у дома, ако се абонирате за него до 15 юни
в най-близката пощенска станция.

Каталожният номер на „Истина-Veritas“ е 347.

От стр. 1

рий най-напред в селска енория в Неговице, а по-късно в енорията „Свети Флориан“ в Krakow, където работи активно в академичното душепастирство. Получава научното звание доцент. Преподава социална етика в Архиепископската духовна семинария в Krakow и в Католическия университет в Люблин. На 38 години е назначен за помощен епископ на Krakовската архиепископия. Павел VI го издига в сан архиепископ (1964) и кардинал (1967). Карол Войтила взема дейно участие в заседанията на Втория ватикански събор (1962-1965). Публикува няколко ценни книги: „Любов и отговорност“, „Личност и акт“, „При изворите на обновлението“ (за осъществяването на съборните решения). Пътува много из Европа, САЩ, Канада и Австралия, като посещава и поляците, живеещи в чужбина.

След краткия понтификат на Йоан-Павел I, на 16 октомври 1978 г. кардиналската колегия избира кардинал Войтила за папа. Той приема името Йоан-Павел II. Съзнава, че неговата духовна власт се разпростира върху цялата планета, защото навсякъде, на всички континенти живеят католици. Само Наследникът на свети Петър има власт по Божие удостояване. Бог му е обул сандалите на Рибара и му е връчил ключовете на небесното Царство. Но въпреки че мисията му обхваща целия свят, неговият дом е в Рим.

**10 ИСТИНА
VERITAS**
Брой 6 (1451)
юни 2011 г.

Младежи за единен свят на беатификацията на Йоан-Павел II

От стр. 1

този, когото срещам за първи път и може да не срещна отново. Да виждам във всеки

Всяка среща с близкия е Възможност да давам и дарявам

Рупор, от който се разнася гласът на Свети Дух

Споделяйки отговорността с епископите, той проявява извънредна грижа за всички Църкви, като поставя особен акцент върху евангелизирането на съпрузите и семействата, младежите и болните, върху диалога между културите и изповеданията, върху етиката в икономическата и политическа дейност. Осъществява множество апостолически пътувания. Не отминава и България, където е приет много сърдечно и с дължимото уважение като глава на Католическата църква и на държавата Ватикан.

Неговото учение е неизчерпаема съкровищница на философско-богословската мисъл. Той предава на верните знанието за Бога и за човека - изкупен грешник - знание, съдържащо се в Свещеното писание и в традицията, предавана през поколенията още от времето на първите апостоли. Ние наричаме това знание „депозит на вярата“. То е светило, осветяващо нашия път към Бог. Папата беше като рупор, от който се разнася гласът на Свети Дух, така че хората да могат да чутят този глас по нов, свеж начин. Всички хора - добри и праведни, грешници, здравите и болните, пресподелваните и потиснатите, свидетелстват по религиозните въпроси и потъналите в мрака на религиозно невежество.

Освен прекрасните енциклопедии, послания и проповеди Йоан-Павел II ни оставил обширен „Катехизис на Католическата църква“, „Кодекс на каноничното право“ за западния обред и отделен „Кодекс за Католическата църква от различните източни обреди“. Той е първият папа, който посети еврейска синагога (в Рим), мюсюлманска джамия (в Дамаск) и протестантска църква (в Рим). Приемаше посещения

на глави на християнски църкви и общности и водачи на големите нехристиянски религии.

Йоан-Павел II изигра съществена роля в процеса на освобождаване на някои страни от

източния тоталитаризъм... Мисията на първия папа славянин възвърна на угнетените народи чувството за солидарност и братство чрез вярата в Бог и любовта към Христос, Господаря и Съдията на историята. Йоан-Павел II добре разбираше, че Европа без християнските корени ще бъде като човек, който не може да живее без въздух и без храна. Той несъмнено беше човек с ясен ум и мъжествено сърце, комуто Бог повери задачата да въведе Църквата в новото хилядолетие - трето поред следраждането на Христос.

Почина в Рим в събота, 2 април 2005 г., в навечерието на втората пасхална неделя, която е неделата на Божието милосърдие. Верният син на

Христовата църква премина към живота без край и се радва на неделата, която не познава залез. Преживя 84 години, 10 месеца и 15 дни на тази земя. Беше папа в продължение на 26 години, 5 месеца

„Santo subito“ - „Незабавно светец“. Божият народ имаше увереността, че един нов светец точно ще е влязъл в обществото на небесните жители. Кардинал Йозеф Рацингер, който ръководи погребалната литургия, не се поколеба да моли починалия предшественик да погледне през небесното прозорче и да благослови участниците в скърбния ритуал. Откакто тялото на Йоан-Павел почива в крипта на ватиканската базилика, непресекващо множество хора от всички раси, езици и култури като течаща в долината река всекидневно преминава пред неговия гроб. Всеки иска да му благодари, че покълна да посети неговата страна, че търсеше хората с добра воля и своите верни по целия свят, по всички континенти, далече от Рим. Стотици хиляди се молеха на Йоан-Павел II, просейки застъпничество и небесни дарове. Интуицията на вярващите роди и други различни, често трудни моления, които християните отправяха към Бог чрез ходатайството на починалия папа също и извън Ватикан. В Светия престол прииждаха благодарности за получени благодати и духовни дарове. Пристигаха писма също и от България. Нарастващо fama sanctitatis, което значи мнение за святост, истински спонтанно и всеобщо. Папа Бенедикт XVI разбираше, че този глас на хората е глас Божи - Vox populi - vox Dei. И така, той реши, че трябва да се започне официален процес за провъзгласяване за блажен, без да се чака да минат пет години от смъртта му. Рим призна този процес за неизбежен, защото става дума не само за „Santo subito“, но също така - и преди всичко - за „santo sicuro“, тоест за безспорен светец.

(Продължава
в следващия брой)

Радост от обявяването на Йоан-Павел II за блажен

пътува неуморно, както и да поддържа вътрешното обновление в Църквата. Умееше да се справя и с предизвикателствата на западния морал.

Когато хиляди хора заплакаха от радост, от радостта, че един папа ще остане завинаги в историята като Папата, който промени света, едно световно очакване, една световна надежда и мечта се събудна - да бъде провъзгла-

сен за блажен. Нека не забравяме тази личност и да съхраним богатството, което той ни оставил в наследство. За мен той е повече от блажен, той е светият папа, който успя да остави светла диря в сърцата на всеки от нас, дира, която винаги ще ни казва „да не се страхуваме“, която ще напомня, че „сме солта на земята и светлината на света“.

АНТОНИЯ В.

29 юни - Свети апостоли Петър и Павел Празник на Светия престол

12

ИСТИНА
VERITAS

Брой 6 (1451)
юни 2011 г.

Йордания

Нови християнски култови места в името на толерантността между хора и религии

Латинският патриарх на Йерусалим Фуад Туал откри в средата на май в Акаба (Йордания), на брега на Червено море, центъра Regina Pacis и положи основния камък на бъдещата черква Stella Maris. Центърът, както и този в Аман, има за цел да подкрепи нарастването на толерантността между хората в обществото. Патриархът беше придружен от помощник-епископа за Йордания монс. Салим Сайех, принц Раед от Йордания, председател на Висшия съвет за хората с увреждания, и няколко представители на гражданските власти. По време на литургията, отслужена от патриарх Туал в Акаба, посочва сайтът www.ipj.org, 15 деца са получили Първо причастие, а две деца - тайнството Миропомазване.

Проектът за изграждане на храма Stella Maris в Акаба е в отговор на нуждите на растящата католическа общност. За латинския патриарх е задължение да подкрепи християнските семейства във вярата и традицията на Църквата, като на първо място дава живо свидетелство за Евангелието и им предоставя практическа помощ. Благодарение на щедростта на Кавалерите от ордена на Божи гроб в Йерусалим - главни поддръжници на проекта, около 750 католици от Акаба скоро ще започнат да се молят в новия храм.

Възпоменателна литургия за убияния в Пакистан министър католик

На 2 април президентът на Папския съвет за междурелигиозен диалог кардинал Жан-Луи Торан отслужи заупокойна литургия за убияния на 2 март министър Шахбаз Бхати. 42-годишният д-р Бхати беше министър на религиозните малцинства в Пакистан и енергично се бореше за религиозни и човешки права. Възпоменателната литургия беше отслужена в папския колеж „Свети апостол Петър“ в Рим. Присъства цялото семейство на д-р Бхати, много приятели, близки и пакистански емигранти. В края на своето слово кардинал Торан заяви: „На 28 ноември м.

г. министър Бхати ме посрещна на летището в Лахор, поздрави ме и ми каза: „Знам, че ще ме убият. Аз отдаох живота си за Христос и за междурелигиозния диалог.“ Той избра Христос като спасител, Църквата - като майка, всеки човек - като брат. Животът му бе и ще остане завинаги жертва, отадена на Бог. Той беше верен свидетел и последовател на Христос - достоен син на Католическата църква. Пред нас е светлият живот на Шахбаз Бхати. Бог да го озари с вечна светлина!“

Веска КОЧУМОВА
По „La croix“

На мястото на убияния министър е назначен брат му

Пакистанският премиер Юсуф Рaza Джилани назначи д-р Пол Бхати за министър на религиозните малцинства. Той е единственият министър християнин-католик в кабинета на Джилани. Назначен е на мястото на брат си д-р Шахбаз Бхати, убит от ислямисти на 2 март т. г. в столицата Исламабад.

46-годишният Пол Бхати по професия е лекар. Живял е дълги години в Италия. След назначаването му на поста той е бил приет на частна аудиенция от папа Бенедикт XVI, който му подарява Библия и ка-

толически катехизис, благославя го и му пожелава успех. После Бхати бил приет от външния министър на Италия Франко Фратини, който му обещава пълна подкрепа. Във връзка с убийството на брат си той отговори пред журналистите: „Нашият брат е християнин, а християнската вяра казва да прощаваме. Прощаваме, но ще търсим отговорност. Като министър ще продължа делото на мой брат и ще се боря за човешки и религиозни свободи и за междурелигиозен диалог!“

Петър КОЧУМОВ

Светият престол и Хърватия подписаха конвенция за защита на правото на религиозно обучение в католическите училища в страната

Светият престол и Хърватия подписаха конвенцията от общия договор, парафиран преди 15 години, за сътрудничество в образователната и културната област. Документът признава правото на преподаване на Католическата църква във всяка образователна степен и установява съответните задължения на държавата, включително заплатите на преподавателите. Освен това конвенцията урежда и правилата за записване, типа на обучение, номинацията на директори и за одобрение на статутите на католическите училища в съответствие с държавното законодателство и основните принципи на католическото образование.

В словото си при церемонии

Поклонничество на мощите на света Тереза в Светата земя

Мощите на света Тереза на Детенцето Исус пристигнаха във Витлеем. Поклонничеството на светицата в Светата земя започна на 14 март и приключи на 31 май. По информация на Латинската патриаршия на Йерусалим тленните и останки са били посрещнати в градчето на Христовото раждане от „реки от розови листа“. Саркофагът с мощите е посетил също Кармил,

Протестантските църкви в Европа с общи документ за евтаназията и асистираното самоубийство

Общността на Протестантските църкви в Европа се обяви против богословското и моралното оправдание на евтаназията и асистираното самоубийство и пое задължението да защитава човешките права на умиращите за достоен живот и достойна смърт. Такава е позицията, изразена в проучването „A Time to live and a Time to Die“ („Време за живот и време за смърт“), което бе представено във Виена. Проучването е резултат от широко допитване, в което са участвали 105 Църкви от общността от 30 държави, и се базира на текст, подгответ от група експерти по биоетика от същата организация. То е принос към дебата за достойнството на края на живота и призовава всички Протестантски църкви от континента към „позвадълчен размисъл“ по тази деликатна тема. 104-те страници (за момента само на немски език) разглеждат някои основни въпроси, отнасящи се до смъртта, от социална, медицинска и юридическа гледна точка. От богословска и морална гледна точка се разглеждат въпроси като определението за човешки жи-

вот, моралната отговорност и волята на пациента. Съвместният документ на Общността на Протестантските църкви се спира и на медицинско-етични въпроси като отказа от намеса за изкуствено продължаване на живота, палиативното лечение, евтаназията и асистираното самоубийство.

„Отговорността за човека - се чете в текста - трябва да бъде в центъра на нашата дейност.“ Като констатира, че поведението на нашите общества към някои форми на евтаназия и асистирано самоубийство се е променило, документът настоява за необходимостта от подобряване на социалните условия, медицинската помощ и грижата за достоен живот и достойна смърт. Това, подчертава текстът, изисква изграждане на повече болнични структури и наследяване на палиативното лечение не само на теория, но и на практика.

Документът на общността може да бъде намерен на интернет страницата www.atimetolive.eu, а от есента ще бъде на разположение също на английски и френски език.

